

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/70/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124390184
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124390184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s. r. o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného obchodnou spoločnosťou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 164,99 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 12C/96/2024-182 zo dňa 27. februára 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 12C/96/2024-182 zo dňa 27. februára 2025 potvrdzuje.
- II. Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 164,99 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 164,99 eur od 08.08.2024 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou postúpenou Okresným súdom Banská Bystrica sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 164,99 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 164,99 eur od 08.08.2024

do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobca uviedol, že dňa 29.05.2024 došlo v Liptovskom Mikuláši k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bola A. B. (ďalej len „poškodený“). K vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného. Poškodený nechal poškodené motorové vozidlo za účelom vykonania jeho opravy odviezť do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 785/2024

zo dňa 24.06.2024, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému náhradné motorové vozidlo. Nájom trval od 24.06.2024 do 01.07.2024 po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise, kde sa nachádzalo aj k 01.07.2024 a čakalo sa na doručenie krycieho listu, bez ktorého autoservis vozidlo nevydá. Po dobu trvania nájmu nemal poškodený k dispozícii iné motorové vozidlo a nájom náhradného motorového vozidla bol pre neho nevyhnutný.

Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 8422024 splatnú dňa 16.07.2024 na sumu 489,97 eur s DPH za 8 dní. Vo fakturovanej sume bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Fakturovaná suma predstavovala náklady na nájom náhradného vozidla, na ktorých náhradu nesie zodpovednosť poistenec žalovaného.

Poškodený odplatne postúpil svoju budúcu pohľadávku voči žalovanému titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu. Započítaním pohľadávky poškodeného

na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému vyplývajúcou z faktúry vznikla voči žalovanému pohľadávka vo výške 489,97 eur s DPH, ktorej postúpenie poškodený oznámil žalovanému. Žalobca vyzval žalovaného na náhradu nákladov účelne vynaložených na nájom náhradného vozidla, ktorá pohľadávka mu bola postúpená poškodeným. Žalovaný dňa 24.07.2024 poskytol žalobcovi poistné plnenie

vo výške 324,98 eur. Žalovaný nedôvodne krátil poistné plnenie. Aktívnu vecnú legitímácia žalobcu v obdobných súdnych sporoch ustálila i súdna prax, v zmysle ktorej došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným, a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním. Ujma poškodeného spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za nájom náhradného vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil a uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Dojednané nájomné vrátane poplatku za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla, ako dôvodí i súdna prax, predstavujú skutočnú škodu, právo na náhradu ktorej bolo platne postúpené na žalobcu. S poukazom na vyššie uvedené sa žalovaný dostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi. Žalovaný skončil šetrenie poistnej udalosti dňa 23.07.2024.

3. Žalovaný v spore vznesol námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 možno považovať za absolútne neplatný právny úkon z dôvodu obchádzania zákona podľa ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „OZ“). Argumentoval tým, že zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je z hľadiska jeho podstaty poistením zodpovednosti

za škody, ktorého všeobecná úprava je obsiahnutá v ust. § 822 a nasl. OZ. V prípade povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sú však podmienky, za ktorých sa môže poškodený domáhať nároku na náhradu škody priamo voči poisťovateľovi osobitne stanovené v ust. § 4 ods. 2 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom tieto ustanovenia treba samozrejme vykladať v súlade so zásadou náhrady skutočnej škody vyjadrenej v ust. § 442 ods. 1 OZ. Na to, aby teda poškodenému vznikol podľa hmotného práva v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla nárok na náhradu škody priamo aj voči žalovanému ako poisťovateľovi je potrebné, aby poškodený u žalovaného ako poisťovateľovi uplatnil a preukázal vznik reálnej ujmy v jeho majetkovej sfére v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, teda aby zo strany poškodeného došlo k reálnemu vynaloženiu peňažných prostriedkov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Pojem „skutočná škoda“ sa dlhodobo interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného (R 55/1971), či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 28/2007). Nepostačuje zvýšenie pasív. Poškodený si u žalovaného ako poisťovateľa nikdy neuplatnil nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla a poškodený žalovanému ako poisťovateľovi ani nikdy nepreukázal úhradu faktúry za prenájom náhradného vozidla. Samotnú dohodu o započítaní obsiahnutú v bode 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 nemožno považovať za dohodu o spôsobe úhrady faktúry

za prenájom náhradného vozidla poškodeným. Právny úkon započítania predstavuje

vo všeobecnosti ekvivalentný právny úkon, pri ktorom vzájomné pohľadávky zanikajú vždy len v rozsahu, v akom sa kryjú. Pri ekvivalentných právnych úkonoch nikdy nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku účastníkov právnych vzťahov, teda v dôsledku právneho úkonu započítania nemôže nikdy žiadnemu subjektu vzniknúť žiadna škoda. V súvislosti s nevyhnutnou dĺžkou prenájomu náhradného vozidla mal žalovaný jednoznačne za to,

že prenájom náhradného vozidla je vo všeobecnosti dôvodný a nevyhnutný len do ukončenia opravy poškodeného vozidla. V danom prípade z faktúry za opravu jednoznačne vyplývalo, že oprava poškodeného vozidla bola zavŕšená dňa 27.06.2024. Odovzdaním poškodeného vozidla do autoservisu sa medzi autoservisom a poškodeným fakticky zakladá osobitný druh zmluvy o dielo v podobe zmluvy o oprave veci. Nakoľko pri oprave poškodeného vozidla nie je možné vopred presne určiť dobu opravy, tak možno predpokladať, že v prípade opravy poškodeného vozidla bude platiť druhá časť prvej vety § 656 ods. 1 OZ a zhotoviteľ (autoservis) je povinný upovedomiť poškodeného (objednávateľa) o vykonaní opravy, čím poškodený získa vedomosť, že jeho vozidlo je opravené a môže si ho vyzdvihnúť, tým zaniká aj potreba prenájomu náhradného vozidla.

4. Žalobca v rámci reakcie na obranu žalovaného uviedol, že jeho aktívna vecná legitímácia bola ustálená vo viacerých súdnych sporoch aj so žalovaným. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom

na zaplatenie odplaty za postúpenie. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti prenájmu náhradného vozidla je rozhodujúce, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a na dobu jeho opravy si musel zapožičať náhradné vozidlo. Zároveň je potrebné vychádzať z celkovej doby, počas ktorej bolo vozidlo poškodeného z dôvodu jeho opravy v autoservise, a tiež zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo zavinením klienta žalovaného. Predmetné krátenie poistného plnenia predstavuje neoprávnené a svojvoľné konanie žalovaného. Z predloženej faktúry

za opravu vozidla síce vyplýva dátum dodania tovaru/služby dňa 27.06.2024, avšak vzhľadom na odplatný charakter tohto záväzkového vzťahu je oprava v širšom slova zmysle ukončená až poskytnutím plnenia druhej zmluvnej strany. Poškodený si mohol svoje opravované vozidlo vyzdvihnúť až po doručení krycieho listu zo strany žalovaného, resp. po úhrade poistného plnenia žalovaným. Poškodený pre minimalizáciu nákladov ukončil nájom náhradného vozidla už 01.07.2024, hoci ešte nemal k dispozícii svoje opravené vozidlo, žalovaný krycí list vystavil až dňa 16.07.2024. Poškodené vozidlo sa po celé obdobie v čase od 24.06.2024 do 01.07.2024, t. j. 8 dní, nachádzalo v autoservise.

5. Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu, keď poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 16.02.2023, spis. zn. III. ÚS 602/2022-34, podľa ktorého primeranosť a nevyhnutnosť doby nájmu náhradného vozidla treba posudzovať vždy individuálne a treba vždy taktiež zohľadňovať špecifické okolnosti každého jednotlivého prípadu. Pokiaľ je vozidlo opravené, nie je žiaden relevantný dôvod, aby bolo zadržované v autoservise až do momentu vystavenia krycieho listu. Pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 medzi poškodeným a žalovaným neexistoval žiadny záväzkový (právny) vzťah, v rámci ktorého by poškodený mal voči žalovanému nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla, ktorý by bol býval poškodený oprávnený postúpiť na iný subjekt.

6. Súd prvej inštancie dospel ku skutkovým zisteniam, že zo zmluvy o nájme č. 785/2024 zo dňa 24.06.2024 uzatvorenej medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným ako nájomcom vyplynulo, že došlo k prenájmu motorového vozidla zn. Škoda Octavia IV, EČV: C. XXX D.. Nájom bol dojednaný na dobu určitú od 24.06.2024 do 01.07.2024 s dohodnutým zmluvným nájomným vo výške 55,- eur s DPH/deň. Zároveň bol dojednaný poplatok za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 50,- eur s DPH. Z čestného prehlásenia poškodeného zo dňa 01.07.2024 vyplynulo, že mal od žalobcu prenajaté vozidlo zn. Škoda Octavia IV, EČV: C. XXX D., v období od 24.06.2024 do 01.07.2024. Vozidlo sa nachádzalo v autoservise, kde čakalo na doručenie krycieho listu. Po dobu opravy vozidla nemal poškodený k dispozícii iné vozidlo. Z potvrdenia obchodnej spoločnosti R – J.A. servis, s. r. o. vyplynulo, že poškodené motorové vozidlo bolo prevzaté do autoservisu za účelom opravy dňa 24.06.2024.

K 01.07.2024 sa stále nachádzalo v autoservise a čakalo na doručenie krycieho listu, bez ktorého vozidlo nevydá. Faktúrou č. 8422024 zo dňa 01.07.2024 žalobca vyfakturoval poškodenému cenu za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme č. 785/2024, a to vozidla zn. Škoda Octavia IV, EČV: C. XXX D., od 24.06.2024 do 01.07.2024, t. j. za 8 dní, v celkovej výške 489,97 eur s DPH, pričom táto pozostávala z nájmu vo výške 439,97 eur

s DPH a poplatku za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 50,- eur s DPH. Zmluvou o postúpení pohľadávky uzavretou dňa 01.07.2024 medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z titulu nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 29.05.2024 na vozidle zn. Volkswagen Polo EČV: A. XXX E.. Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky bola vo výške 489,97 eur s DPH. Zmluvné strany sa dohodli, že došlo k započítaniu ich vzájomných nárokov, a to nároku na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nároku

na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, podpisom zmluvy. Žalobca si mal pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Oznámením zo dňa 01.07.2024 poškodený oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu. Oznámením o poistnom plnení

zo dňa 23.07.2024 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 23.07.2024 ukončil šetrenie poisťnej udalosti a poisťné plnenie je v celkovej výške 324,98 eur. Bola priznaná doba zapožičania od 24.06.2024 do 28.06.2024 s odôvodnením, že prenájom náhradného vozidla možno priznať maximálne jeden pracovný deň po vystavení faktúry za opravu vozidla. Dátum vystavenia faktúry bol 27.06.2024. Poisťné plnenie bolo krátené o sumu 164,99 eur. Faktúrou č. 35240416 zo dňa 27.06.2024, splatnou dňa 11.07.2024, obchodná spoločnosť R – J.A. servis, s.r.o. vyfakturovala poškodenému cenu opravy poškodeného vozidla zn. vo výške 902,87 eur s DPH. Oznámením o poisťnom plnení zo dňa 16.07.2024 žalovaný oznámil poškodenému, že dňa 16.07.2024 ukončil šetrenie poisťnej udalosti (škody na vozidle) a poisťné plnenie je v celkovej výške 902,87 eur.

7. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel v celom rozsahu, keďže mal preukázanú jej dôvodnosť. Poškodený mal náhradné vozidlo prenájaté od 24.06.2024 do 01.07.2024 (8 dní). Žalobca poškodenému vyfakturoval prenájom náhradného vozidla vo výške 489,97 eur s DPH. Oznámením o poisťnom plnení zo dňa 23.07.2024 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 23.07.2024 ukončil šetrenie poisťnej udalosti a priznal poisťné plnenie vo výške 324,98 eur. Podľa žalovaného prenájom náhradného vozidla možno priznať maximálne jeden pracovný deň po vystavení faktúry za opravu vozidla. Poisťné plnenie vo zvyšnej časti nebolo priznané (164,99 eur), čo predstavoval žalobou uplatnený nárok.

8. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Poškodený postúpil na žalobcu pohľadávku z titulu neuhradenej pohľadávky z poisťnej udalosti, ktorá bola spôsobilá na postúpenie. Zmluvné strany sa dohodli na odplatnom postúpení pohľadávky a výška odplaty bola dohodnutá vo výške sumy neuhradenej faktúry. Zmluvné strany sa zároveň dohodli na započítaní vzájomných nárokov (čo je jeden zo spôsobov zániku záväzkov), t. j. nároku na zaplatenie faktúry a nároku

na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky, a to okamihom podpisu zmluvy. Z uvedeného bolo zrejmé, že zo strany poškodeného došlo k úhrade faktúry. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku z titulu náhrady škody. Súd prvej inštancie mal za to, že nebolo možné opomenúť, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu akceptoval aj žalovaný, keďže čiastočné poisťné plnenie poukázal priamo žalobcovi. Zákonný nárok

na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostal zachovaný, zmenila sa len oprávnená osoba. Poškodený mal nárok na náhradu škody voči žalovanému a súčasne v rovnakom rozsahu mal aj záväzok voči žalobcovi titulom nájomného. Poškodený svoj záväzok voči žalobcovi vyrovnal tým, že od žalobcu neinkasoval odmenu za postúpenie pohľadávky, keďže tento jeho nárok bol započítaný proti pohľadávke žalobcu na úhradu nájomného. Dlužníkom v tomto prípade bol žalovaný, keďže v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody. Ak by sám žalovaný „uveril“ svojej argumentácii, súdu prvej inštancie sa javilo nanajvýš nepravdepodobné, aby opakovane (vo viacerých prípadoch) čiastočne plnil priamo právnenému nástupcovi poškodeného.

9. Krátenie poisťného plnenia zo strany žalovaného súd prvej inštancie považoval za nedôvodné. Za obdobie, keď bolo vozidlo v oprave, bol nárok na náhradu škody v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Stav, do ktorého sa poškodený dostal a v ktorom bol obmedzený, bol zavinený klientom žalovaného. Výška priznanej škody predstavovala výdavky, ktoré by poškodenému nevznikli, ak by mohol používať vlastné motorové vozidlo. Pri určovaní výšky škody sa vždy vychádza zo skutočnej škody.

10. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že nájom bolo možné priznať iba jeden pracovný deň po vystavení faktúry za opravu vozidla. Samotné vystavenie faktúry nemalo za následok ukončenie obmedzenia poškodeného. Toto bolo ukončené až faktickým odovzdaním vozidla. Nájom za obdobie, kedy bolo vozidlo v autoservise, bol v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou. Vozidlo bolo prevzaté do autoservisu dňa 24.06.2024, pričom k ukončeniu nájmu dňa 01.07.2024 sa stále nachádzalo v autoservise. Pre faktické obmedzenie poškodeného nebolo rozhodujúce, že faktúra za opravu vozidla bola vystavená dňa 27.06.2024. V čase ukončenia nájmu žalovaný nevydal krycí list, ktorým by garantoval úhradu faktúry za opravu poškodeného vozidla. Až dňa 23.07.2024 bolo ukončené šetrenie poisťnej udalosti. Poškodený sa správal tak, aby k navýšeniu škody nedochádzalo a nájom ukončil už dňa 01.07.2024. Súd prvej inštancie priznal náhradu za zaplatené nájomné

za náhradné vozidlo len za dobu, kým bolo toto vozidlo v servise v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS/602/2022 zo dňa 16.02.2023, na podklade ktorého mal

za to, že nevyhnutnosť využívania náhradného vozidla pominie až momentom, kedy má poškodený reálne k dispozícii prevádzkyschopné opravené vozidlo, t. j. kedy je vozidlo skutočne odovzdané. Účelom

náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. Dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z., resp. poukázania finančných prostriedkov] možno považovať za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady. Účelom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť čo najväčšie zmiernenie následkov, ktoré poškodenému vznikli v súvislosti so škodovou udalosťou. Inštitút povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má slúžiť na to, aby sa poškodenému čo najviac zjednodušil postup smerujúci k uplatneniu nároku na náhradu škody a k jeho uspokojeniu. Je potrebné nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon o PZP, čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu a že splnomocní príslušný servis na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu, a tento následne vykoná úhradu. Práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu bezodkladne vydať krycí list (rozsudky Krajského súdu v Žiline spis. zn. 9Co/105/2024 a spis. zn. 6Co/77/2024).

11. Zároveň súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z priznanej sumy, a to vo výške 9,25 % ročne. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR spis. zn. III.ÚS/309/2020 zo dňa 14.10.2021. Z oznámenia žalovaného o poskytnutí poistného plnenia vyplynulo, že šetrenie poistnej udalosti bolo ukončené dňa 23.07.2024. Žalovaný bol povinný plniť do 15 dní, t. j. do 07.08.2024 a do omeškania sa tak dostal dňom 08.08.2024.

12. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“), a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%, resp. alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Žalovaný odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že v danom prípade má byť daná ako pasívna vecná legitímácia žalovaného, tak aj aktívna vecná legitímácia žalobou. Odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu prvej inštancie považoval žalovaný

za zmätočné a protirečivé, nebolo z neho zrejmé, či podľa súdu prvej inštancie poškodený mal mať voči žalovanému ako poisťovateľovi už pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 právo na výplatu poistného plnenia, alebo či právnym dôvodom vzniku samotnej škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mala byť až samotná zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024. Podľa názoru žalovaného v danom prípade pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 neboli vôbec naplnené zákonné podmienky vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z.,

za splnenia ktorých mohlo dôjsť k vzniku nároku poškodeného voči žalovanému ako poisťovateľovi na výplatu poistného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Akýkoľvek nárok poškodeného voči poisťovateľovi na výplatu poistného plnenia z titulu povinného zmluvného poistenia má charakter tzv. mimozmluvného záväzku, keďže sa zakladá na osobitnom ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z. (§ 15 ods. 1). Priamy nárok poškodeného na (akékoľvek) plnenie voči poisťovateľovi je založený na hmotnoprávnom ust. § 15 ods. 1, pričom podľa ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

15. Ďalej žalovaný poukázal na to, že podľa dlhodobého ustáleného výkladu pojmu skutočná škoda mohla v danom prípade poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť škoda až okamihom úhrady faktúry za prenájom náhradného vozidla č. 08422024 zo dňa 01.07.2024 žalobcovi ako prenajímateľovi náhradného vozidla. Keďže poškodený v danom prípade faktúru za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi

pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 neuhradil, tak poškodený nemohol úspešne uplatňovať nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla ani len voči samotnému poistenému škodcovi, pretože mu škoda

v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla nevznikla. Vzhľadom na uvedené nie je pravdivé ani tvrdenie uvedené v bode 1. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024, v zmysle ktorého by poškodený mal mať voči žalovanému ako poisťovateľovi peňažnú pohľadávku vo výške 489,97 eur s DPH z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov

za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 29.05.2024. Preto zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 je absolútne neplatný právny úkon. Žalovaný dodal, že zo vzájomnej súvislosti § 2 písm. g) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. vyplýva, že právo priamo uplatniť daný nárok na náhradu škody voči poisťovateľovi patrí výlučne len poškodenému.

16. Žalovaný zároveň uviedol, že z jednotlivých okolností daného prípadu bolo zrejmé, že poškodený pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024

v súvislosti s účelne a nevyhnutne vynaloženými nákladmi za prenájom náhradného vozidla si voči žalovanému, poisťovateľovi nikdy neuplatnil jeho špecifické právo na plnenie podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. a poškodený žalovanému pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 nikdy nepreukázal, že mu voči poistenému, škodcovi mal vzniknúť nárok na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Samotné uplatnenie a preukázanie daného nároku na náhradu škody zo strany poškodeného poisťovateľovi (§ 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z.) pritom predstavuje zákonnú podmienku vzniku prípadného práva poškodeného na poistné plnenie voči poisťovateľovi. Vecná legitímácia strán nebola daná.

17. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne nevysporiadal s veľkou časťou argumentácie žalovaného týkajúcou sa absencie vecnej legitímácie sporových strán, čím porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

18. Za úplne svojvoľnú a nespravodlivú považoval napokon žalovaný argumentáciu súdu prvej inštancie uvedenú v odseku č. 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v zmysle ktorej ak by sám žalovaný „uveril“ svojej argumentácii, súdu prvej inštancie sa javilo nanajvyš nepravdepodobné, aby opakovane (vo viacerých prípadoch) čiastočne plnil priamo právnomu nástupcovi poškodeného. Podľa žalovaného súd prvej inštancie mu touto argumentáciou fakticky uprel právo na jeho procesnú obranu v súdnom konaní proti protiprávnemu konaniu, ktoré spočíva v obchádzaní zákona. Totiž po tom čo bolo žalovanému oznámené,

že poškodený mal údajne postúpiť jeho pohľadávku voči žalovanému na žalobcu, žalovaný v zásade nemal žiadnu reálnu možnosť účinným spôsobom spochybniť toto postúpenie pohľadávky, keďže zmluvu o postúpení pohľadávky môže vo všeobecnosti vyhlásiť za neplatnú výlučne len súd. Žalovaný preto v tomto čase v zásade nemal inú možnosť ako pristúpiť k likvidácii uplatneného nároku.

19. Čo sa týka merita veci, žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ako aj na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Prenájom náhradného vozidla mal byť dôvodný a nevyhnutný do 01.07.2024. Žalovaný

v súvislosti s posúdením otázky, že po zavŕšení opravy havarovaného vozidla sa už nejednalo o účelné a nevyhnutné náklady na prenájom náhradného vozidla, poukazoval aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline spis. zn. 8Co/136/2024 zo dňa 26.11.2024, v zmysle ktorého krycí list všeobecne predstavuje iba záväzný prísľub poisťovne, že zaplatí poistné plnenie vo vyhlásenej výške, nepredstavuje však úhradu záväzku, či zmenu v osobe dlžníka. Pri nároku podľa ust. 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. poistený má z poistenia zodpovednosti za škodu právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. To neznamena, že má na miesto poškodeného plniť jeho povinnosť zaplatiť odplatu za vykonanie opravy, ktorá vyplýva zo záväzkového vzťahu medzi poškodeným ako objednávateľom opravy a autoservisom ako jej vykonávateľom. Žalovaný poukázal na argumentáciu súdu prvej inštancie, v zmysle ktorej vozidlo bolo prevzaté do autoservisu dňa 24.06.2024, pričom k ukončeniu nájmu dňa 01.07.2024 sa stále nachádzalo v autoservise. Zo strany žalobcu však počas konania neboli tvrdené (a už vôbec nie preukázané) žiadne konkrétne skutočnosti

ktoré by odôvodňovali, prečo poškodený potreboval náhradné vozidlo práve v období od 24.06.2024 do 01.07.2024 (t. j. 8 dní), pričom následne v období od 02.07.2024 do 16.07.2024 (t. j. viac ako 2 týždne) už náhradné vozidlo nepotreboval. Žalovaný mal za to, že zo strany žalobcu nebola v tomto prípade preukázaná dôvodnosť a nevyhnutnosť prenájmu náhradného vozidla ani v dĺžke 5 dní, a už vôbec nie v dĺžke 8 dní.

20. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal mu voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaným prezentované odvolacie dôvody považoval za neopodstatnené, odôvodnenie rozsudku za plne zodpovedajúce všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami.

21. Podľa žalobcu súd prvej inštancie vyhodnotil otázku vecnej legitímácie sporových strán správne. Aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore o zaplatenie nákladov za prenájom náhradného vozidla poškodeným po dobu zotrvania jeho vozidla v autoservise z dôvodu škodovej udalosti zapríčinennej poisťovňou žalovaného bola ustálená vo viacerých súdnych sporoch aj so žalovaným (viď rozsudok Krajského súdu spis. zn. 8Co/24/2020, v ktorom odvolací súd konštatoval, že aktívna vecná legitímácia žalobcu vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poisťného plnenia zaplatil žalobcovi). Zmluva o postúpení pohľadávky nespôsobuje rozpor s ust. § 524 OZ, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Podľa žalobcu sa nebolo možné stotožniť s argumentáciou žalovaného, v zmysle ktorej jeho čiastočné plnenie neznamenovalo akceptáciu toho, že žalobca sa stal právnym nástupcom poškodeného. Žalovaný mal možnosť reagovať a plniť samotnému poškodenému. Žalovaný však svojím postupom uznal skutočnosť, že žalobca sa stal právnym nástupcom poškodeného.

22. Žalobca sa v ďalšom plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých súd prvej inštancie považoval náklady na nájom náhradného vozidla za vynaložené nutne a účelne, keďže boli v súlade s účelom povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. V posudzovanom spore bola určujúca skutočnosť, že sa poškodený dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poisťnej udalosti zavinennej klientom žalovaného. Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise bolo priamym a bezprostredným následkom konania poisťovne žalovanej, poškodený nemal žiaden dosah na doručenie krycieho listu zo strany poisťovne. Užívanie opraveného motorového vozidla umožní autorizovaný autoservis, až keď sú mu nahradené náklady spojené s vykonanou opravou motorového vozidla, na ktorých úhradu je zaviazaná poisťovňa. Náhrada nákladov spojených s opravou poškodeného vozidla, resp. vystavenie krycieho listu, je povinnosťou poisťovne. Čakanie na krycí list spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou. Autoservis pristupuje k vydaniu opraveného vozidla v čase, keď má aspoň deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu. V posudzovanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola pričítateľná poškodenému, táto doba súvisela výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťovňou žalovaného. Bolo by aj v rozpore s dobrými mravmi, ak by bol poškodený žiadaný o úhradu nákladov spojených s opravou jeho motorového vozidla, keď tieto majú byť kryté z povinného zmluvného poistenia vinníka dopravnej nehody.

23. Rozhodovaciu prax, o ktorú žalovaný opieral svoju procesnú obranu v jeho písomných podaniach, považoval žalobca za prekonanú, a to vzhľadom na už zmienený nález Ústavného súdu SR, ako aj na rozsudky Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6Co/84/2023, spis. zn. 6Co/77/2023, spis. zn. 11Co/67/2024 a spis. zn. 7Co/51/2024, spis. zn. 11Co/88/2023 a spis. zn. 9Co/107/2023, týkajúce sa obdobného skutkového stavu a priznávajúce nárok až do vystavenia krycieho listu zo strany poisťovne. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 8Co/136/2024, žalobca argumentoval tým, že závery uvedené v tomto rozhodnutí nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax.

24. Žalovaný v odvolacej replike zopakoval argumentáciu, ktorú produkoval už v odvolaní. Nad rámec tejto uviedol, že žalobca v zásade tvrdí, že originárnym právnym dôvodom vzniku postupovanej pohľadávky poškodeného bola až zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 01.07.2024 samotná, čo je v rozpore so samotným inštitútom postúpenia pohľadávky podľa

§ 524 a nasl. OZ, pri ktorom dochádza k prevodu subjektívneho práva veriteľa na plnenie, ktoré vyplýva z už existujúceho záväzkového vzťahu a má relatívny charakter. Je neprípustné, aby akákoľvek zmluva

o postúpení pohľadávky bola originárnym právnym dôvodom vzniku pohľadávky, ktorá ňou má byť postupovaná.

25. Žalobca v odvolacej duplike zopakoval svoju argumentáciu produkovanú vo vyjadrení k odvolaniu. Nad rámec tejto dodal, že nie je dôvod, aby závery uvedené vo viacerých súdnych rozhodnutiach neboli rešpektované, a to i z pohľadu rešpektovania zásady právnej istoty. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21.12.2009, v tejto súvislosti považoval žalobca za potrebné uviesť, že Najvyšší súd SR sa v danom prípade vysporiadal s otázkami týkajúcich sa výkladov skutočnej škody a ušlého zisku. Je pravdou, že v danom prípade súd vyhodnotil ako nemožné priznať nárok na náhradu škody a ušlého zisku do budúcnosti, resp. ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne. Avšak v danom prípade, išlo o prenájom nebytového priestoru a posúdenie ušlého zisku za obdobie od roku 2004 do roku 2030, a preto súd nemohol priznať nárok

na náhradu ušlého zisku do budúcnosti, pokiaľ o samotnom nároku rozhodoval v roku 2009. Dôležité je, aby samotná škoda existovala v čase rozhodovania súdu, čo v posudzovanom prípade bolo splnené.

26. Zároveň žalobca zdôraznil, že poškodený si riadne splnil všetky povinnosti za účelom včasného a okamžitého uplatnenia nároku na náhradu škody v súvislosti so škodovou udalosťou, a to ako vo vzťahu k žalovanému, tak aj voči autoservisu. Poškodený si objektívne mohol vyzdvihnúť svoje opravené vozidlo až po doručení krycieho listu zo strany poisťovne.

V predmetnom prípade bol zo strany žalovaného vystavený krycí list dňa 16.07.2024, avšak nájom náhradného motorového vozidla trval len do dňa 01.07.2024 - poškodený pre minimalizáciu nákladov ukončil nájom náhradného vozidla ešte skôr, ako mal reálne k dispozícii svoje opravené vozidlo. Žalobca v konaní jednoznačne preukázal, po akú dobu sa poškodené motorové vozidlo nachádzalo v autoservise za účelom jeho opravy.

27. Iné podania strán sporu v odvolacom konaní neboli produkované.

28. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP – súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keď žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu, t. j. tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania, potvrdil.

29. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom

na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Z uvedeného princípu neúplnej apelácie vyplýva, že odvolateľ má principiálnu zodpovednosť za obsahové vymedzenie svojho odvolania. Odvolací súd nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie

na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených konkrétnych námietok. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

30. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

31. Odvolací súd tak považoval v ďalšom za nevyhnutné vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného formulovanými v jeho opravnom prostriedku, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

32. Jednou z odvolacích námietok žalovaného bola námietka vecnej legitímácie strán v spore. Žalovaný v zásade zopakoval svoju argumentáciu produkovanú už počas konania na súde prvej inštancie, pričom súdu prvej inštancie vytkol, že sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s touto jeho argumentáciou

nedostatočne vysporiadal, čím znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

33. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke primárne odvolací súd východiskovo poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS/252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana

pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS/50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II.ÚS/251/2003 zo dňa 17.12.2003). Právo na súdnu ochranu teda nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

34. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie formuloval záver o vecnej legitímácii strán (aktívnej u žalobcu a pasívnej u žalovaného) v odseku č. 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z obsahu uvedeného odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie považoval otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za jednoznačne vyriešenú.

35. Vzhľadom na jednotu rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvoriacich jeden celok, odvolací súd považuje za potrebné na doplnenie rozhodnutia v spore uviesť nasledobné úvahy a závery.

36. Žalovaný v spore namietal, že pre vznik nároku poškodeného na náhradu škody (ktorý mal byť postúpený na žalobcu) je potrebné, aby zo strany poškodeného došlo k reálnej úhrade nájomného žalobcovi za nájom náhradného vozidla, pričom pred uzavretím predmetnej zmluvy o postúpení žalovanej pohľadávky k úhrade nájomného nedošlo. Keďže v zmysle ust. § 524 OZ je postúpenie právnym inštitútom spôsobujúcim zmenu v osobe veriteľa, je absolútne vylúčené, aby tento inštitút suploval zánik záväzku poškodeného uhradiť nájomné jeho splnením podľa ust. § 559 ods. 1 OZ. Pohľadávka poškodeného voči žalobcovi

na odplatu za postúpenie nebola potom ani započítateľná proti pohľadávke žalobcu proti poškodenému na úhradu nájom za nájom náhradného vozidla. Preto nebol splnený jeden z predpokladov vzniku nároku poškodeného proti poisťovateľovi (žalovanému)

na poskytnutie poistného plnenia podľa ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý si žalobca po postúpení pohľadávky voči žalovanému uplatňoval v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., a to podmienka vzniku nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s nájomom náhradného vozidla voči škodcovi vo výške 489,97 eur.

37. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobou uplatnený nárok nesporne vyplýval zo záväzku poškodeného z neuhradenej faktúry vystavenej žalobcom, ktorou žalobca vyúčtoval poškodenému nájom náhradného vozidla, z čoho vyplývalo postavenie poškodeného ako dlžníka žalobcu. Predmetnom postúpenia bol v posudzovanom prípade nárok poškodeného

na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, zodpovednosť za vznik ktorej bola poistená u žalovaného (ako poisťovateľa). Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne, aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. Žalovaný ani túto formu vzniku skutočnej škody v spore vo všeobecnosti nenamietal.

38. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, sa už v skorších rozhodnutiach v identických sporoch medzi tými istými stranami (teda rovnakými, ako v posudzovanej veci) už ustáleným spôsobom vysporiadal s uvedenou argumentáciou žalovaného a túto jeho doposiaľ nezmenenú rozhodovaciu činnosť už možno považovať medzi stranami za notorickú (napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6Co/32/2020 zo dňa 30.06.2020, spis. zn. 7Co/51/2021

zo dňa 25.08.2021, spis. zn. 8Co/24/2020 zo dňa 27.03.2020, spis. zn. 9Co/97/2021 zo dňa 25.11.2021, spis. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019 a spis. zn. 11Co/108/2020 zo dňa 26.10.2020; obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Co/120/2024 zo dňa 16.12.2024). Od tejto rozhodovacej činnosti sa nemal dôvod ani v tomto konkrétnom prípade odchýliť.

39. V záujme komplexnosti odôvodnenia aj bezprostredne v posudzovanej veci (opakovane) odvolací súd ďalej uvádza zásadnú argumentáciu. Žalovaný sa v spore snažil predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávky, uzavretú medzi poškodeným a žalobcom dňa 01.07.2024, „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem o jej neplatnosti. Predmetná zmluva však tvorila jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej účastníkov. Nespochybnenou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. Náležite argumentoval žalobca, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom

za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi najskôr peňažnú sumu za nájom náhradného vozidla a ten by jej ihneď v rámci postúpenia pohľadávky tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami povedané, poškodený by položil na stôl sumu 489,97 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému. Odvolací súd vedome v danej spojitosti použil mierne ironický tón, pretože popísaný (žalovaným minimálne naznačovaný) postup v kontraktčných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov.

40. Pokiaľ žalovaný v rámci argumentácie poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4MCdo/14/2011 zo dňa 28.05.2012, odvolací súd považoval tento poukaz žalovaného

za neopodstatnený. Podľa právnej vety tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR Prejavom smerujúcim k započítaniu (§ 580 Občianskeho zákonníka) nie je samo predloženie faktúry druhej strane právneho vzťahu, a to ani v prípade, že táto strana uzná fakturovanú sumu čo

do jej dôvodu a výšky. Vo veci posudzovanej Najvyšším súdom SR tak išlo o iné skutkové okolnosti a rovnako inú riešenú právnu otázku. Zároveň ak žalovaný v rámci argumentácie poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21.12.2009, odvolací súd poukazuje na vyjadrenie žalobcu k tejto časti argumentácie žalovaného, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a nemá k nemu čo dodať.

41. V nadväznosti na uvedené odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie o vecnej legitímácii strán sporu (vychádzajúce z platného postúpenia žalovanej pohľadávky)

za správny, pričom sa potom pre nadbytočnosť už nezaoberal ďalšou odvolacou argumentáciou žalovaného, prečo čiastočnú úhradu pohľadávky žalobcu nebolo možné považovať za uznanie nároku žalovaným.

42. Žalovaný napokon v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na podklade vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, súčasne vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru, že nájom náhradného vozidla bol nevyhnutný a účelný v žalobcom tvrdenom rozsahu od 24.06.2024 do 01.07.2024, t. j. 8 dní (žalovaný mal za to, že nájom možno priznať iba jeden pracovný deň po vystavení faktúry za opravu vozidla, t. j. do 28.06.2024).

43. Ako vyplýva zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré strany nenamietali, vozidlo poškodeného bolo prijaté autoservisom do opravy dňa 24.06.2024, pričom jeho oprava bola ukončená dňa 27.06.2024, t. j. vozidlo bolo opravované 4 dni. Žalovaný v spore považoval

za nevyhnutný čas na opravu poškodeného vozidla dobu 5 dní, teda o jeden deň dlhšiu. Nájom náhradného vozidla poškodeným však trval nesporne až do dňa 01.07.2024. V období od 29.06.2024 do 01.07.2024 sa vozidlo poškodeného nachádzalo naďalej v autoservise, a zároveň do dňa 01.07.2024 nebol žalovaným vystavený pre autoservis krycí list – oznámenie o poistnom plnení (tento bol vydaný až dňa 16.07.2024). K ukončeniu nájmu náhradného vozidla došlo dňa 01.07.2024, t. j. ešte pred vystavením krycieho listu žalovaným. V zmysle Potvrdenia o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu vystaveného autoservisom R-J.A. servis, s.r.o., Ružomberok zo dňa 01.07.2024 vozidlo poškodeného sa nachádzalo v autoservise a čakalo sa na doručenie krycieho listu, bez ktorého autoservis nevydá opravované vozidlo.

44. Medzi stranami sporu bola tak spornou otázka, či po vykonaní opravy poškodeného motorového vozidla, ktorá bola ukončená dňa 27.06.2024, až do dňa 01.07.2024 (k ukončeniu nájmu náhradného

vozidla došlo pred doručením krycieho listu zo strany žalovaného dňa 16.07.2024) možno nájomné za toto obdobie (od 28.06.2024 do 01.07.2024) považovať za náklady vynaložené na nájom náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, keď opravené motorové vozidlo poškodeného servis podľa názoru žalovaného zdržiaval poškodenému protiprávne. Žalovaný považoval podmieňovať vydanie už opraveného motorového vozidla poškodenému doručením krycieho listu poisťovne za protiprávny postup servisu. Notoricky známou, a tiež z vlastnej rozhodovacej činnosti v identických veciach je pritom odvolaciemu súdu známa prax, že autoservis je zo strany poškodeného splnomocnený na komunikáciu s poisťovateľom škodcu, keď poisťné plnenie nežiada uhradiť na svoj účet, ale žiada, aby cena opravy bola likvidovaná zo strany poisťovateľa škodcu (t. j. žalovaného) formou vydania krycieho listu žalovaným. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje tú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poisťné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poisťné plnenia za škodu, ktorú zaviniel jeho poisťník na motorovom vozidle poškodeného pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach - servisoch, s ktorými môže mať poisťovateľ ako „zmluvný partner“ osobitný (exkluzívny) vzťah, premietnutý do poskytnutia určitej (predbežnej) „garancie“, že uhradí cenu opravy motorového vozidla poškodeného opravy, na čo slúži práve tzv. krycí list. Ako zmluvný partner poisťovne má nepochybne skúsenosti s komunikáciou so žalovaným ohľadne poisťných plnení pri škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla s tým, že úhrada ceny opravy poškodeného motorového vozidla je v takýchto prípadoch likvidovaná formou „krycieho listu“. Je tak zrejmé, že poškodený vstupoval do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že on nebude uhrádzať cenu diela, a že úhrada ceny diela bude zabezpečená zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného autoservisu, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla nezasielal poškodenému, ale túto zaslal priamo žalovanému ako poisťovni škodcu. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí bude predmetné motorové vozidlo poškodeného vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrade fakturovanej sumy, teda že ukončenie tohto procesu bude podmienené úhradou (prípadne zabezpečením úhrady, ktorú mal vykonať samotný žalovaný). Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom. Bol to práve žalovaný, ktorý po doručení faktúry autoservisom nevzniesol žiadne námietky voči cene vykonanej opravy a bolo na ňom, či zrealizuje jej úhradu, alebo len doručí krycí list autoservisu. V danom prípade to bol teda žalovaný, ktorý objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenému.

45. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolaciemu súdu známa obchodná prax, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy alebo je možné (v prípade platného povinného zmluvného poistenia) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Podľa názoru odvolacieho súdu takáto prax autoservisov nachádza v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to zádržnom práve tak, ako je prezumované ust. § 151s OZ. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že huteľná vec, ktorá má byť zadržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu a že splnomocní príslušný servis na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v posudzovanom spore snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej

udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak, ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktačného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, nakoľko dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktačného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisovi povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/ vydania krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať, a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho-ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. V kontexte uvedenej (všeobecnej) úvahy je potom potrebné o to viac nahliadať na prípady, kedy si poškodený dá opraviť motorové vozidlo v partnerskom servise poisťovateľa škodcu (tak ako to bolo aj v posudzovanom prípade). Odvolací súd má za to, že práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, ktorého reálnym vyjadrením (okrem iného) je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo, a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, príp. partnerskému servisovi cenu opravy uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, príp. v rámci spolupráce s partnerským servisom vyjednať také podmienky, na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Argumentácia žalovaného v intenciách uvedeného vyznieva jednostranne a nereflektuje na skutočnosť, že servis je (vo všeobecnosti), či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, oprávnený zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy. Uvedená prax autoservisov nepochybne svedčí tiež o danosti tzv. funkčnej synalagmy, v danom type záväzkovo-právnych vzťahov. Odvolací súd potom v základe nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, príp. vydania krycieho listu.

46. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou zo dňa 29.05.2024) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do realizácie úhrady žalovaným, prípadne do vystavenia krycieho listu zo strany žalovaného, daná.

47. Zároveň odvolací súd dodáva, že je pravdou, že hypoteticky mohol faktúru za opravu vozidla zaplatiť aj poškodený, ktorá by si tak mohol vozidlo v autoservise vyzdvihnúť už po reálnom ukončení opravy dňa 27.06.2024. Pokiaľ by však aj poškodený disponoval určitou disponibilnou finančnou rezervou na účely krytia náhodných udalostí (v danom prípade zodpovedajúcou cene opravy), nemožno podľa mienky odvolacieho súdu spravodlivo žiadať, aby túto použil práve na (hoc dočasne) prekrytie nákladov škody škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom. Skutočnou otázkou však je, či aj bolo povinnosťou poškodeného postupovať hore uvedeným spôsobom. Odpoveď na túto otázku pritom treba hľadať výkladom e ratione legis zákona č. 381/2001 Z. z. Konkrétne si treba uvedomiť, že cieľom povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel je zabezpečenie prostriedkov na zaplatenie škôd spôsobených iným na zdraví alebo na majetku. Je teda namieste, aby škodu na majetku uhrádzala priamo poisťovňa bez toho, aby sa vyžadovala aktivita poškodeného – najmä aktivita spočívajúca v použití vlastných prostriedkov poškodeného na úhradu ceny za opravu motorového vozidla. Nakoniec - vzhľadom na to, že prevádzkou motorových vozidiel vznikajú často škody relatívne vyššieho rozsahu, pre väčšinu populácie by bolo zložité zaplatiť cenu za opravu vozidla a následne čakať, kým poisťovňa tieto výdavky refunduje.

48. Za absurdnú považoval napokon odvolací súd námietku žalovaného, že práve skutočnosť,

že poškodený bez toho, aby mal k dispozícii svoje, už opravené vozidlo, ukončil nájom náhradného vozidla (dňa 01.07.2024), nasvedčuje tomu, že žalobca nepreukázal účelnosť nájmu náhradného vozidla (jeho potrebu) ako jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že žalovaný uznal nutnosť nájmu náhradného vozidla v období do 28.06.2024 tým, že uhradil náklady nájmu náhradného vozidla za obdobie od 24.06.2024 do 28.06.2024. Ako už bolo spomenuté, účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla tak slúži na zabezpečenie náhradnej veci za vec, ktorá je dočasne, v dôsledku škodovej udalosti, nespôsobilá na obvyklé užívanie. V posudzovanom prípade nemohlo byť na ťarchu poškodeného, že sa rozhodol nevyužívať náhradné vozidlo po celú dobu, po ktorú nemal k dispozícii svoje motorové vozidlo. Táto skutočnosť tak nie je dôkazom neúčelnosti nájmu náhradného vozidla.

49. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania (k tomuto výroku žalovaný neprodukoval žiadne odvolacie námietky, teda napadol ho len ako výrok závislý), ako vecne správny podľa ust.

§ 387 ods. 1 CSP potvrdil.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).